Phương này, em mong kiếp sau anh đọc được những dòng này. Em thực sự rất muốn quay lại thời gian của chúng mình, để em được ở bên anh và khiến anh hạnh phúc. Em xin lỗi vì có lúc không lắng nghe anh, nhớ lại tất cả những lần đó khiến em cảm thấy rất xấu hổ về bản thân mình. Nhưng em biết, anh vẫn luôn yêu em. Nhiều lúc em nghi ngờ rằng anh hết yêu em, vì em vừa xấu xí và vừa tệ, em sợ rằng như thế Phương ạ. Nhưng sao có một phần nào đó em cảm thấy rằng anh vẫn yêu em, có lẽ vậy. Anh có ghét em không Phương? Anh có chán em không Phương? Tại sao anh yêu em nhiều đến thế? Em cũng không biết nữa. Anh có thực sự muốn bỏ em không? Người như em, chắc không đáng đâu anh nhỉ? Anh có yêu em chứ? Em luôn luôn thắc mắc. Dù sao, nếu có thể quay lại thời gian, em sẵn sàng làm điều đó để cứu anh, dù anh có yêu em hay không. Anh xứng đáng được sống, được hạnh phúc. Em không bắt anh phải yêu em, em cũng không bắt anh phải tồn tại. Em muốn anh được sống, và nếu quay lại thời gian phải mất quá nhiều công sức, em cũng sẵn sàng làm điều đó. Nhưng đời quả là vô thường, em không biết anh đã đầu thai hay chưa, nhưng mong vũ trụ có thể gửi tâm tư của em cho anh. Em cảm thấy mình may mắn vì đã yêu được anh, em biết được thế nào là hạnh phúc và kiêu hãnh. Đã bao nhiêu lần, em chỉ muốn tự sát cho rồi. Trước khi kết quả đau lòng đấy xảy ra, em đã gặp được anh, như một phép màu của Tạo hóa. Nhưng rồi khi mất đi anh, em vẫn tự bước đi trên đôi chân của mình, em biết em phải mạnh mẽ vì em phải như thế để anh không đau lòng. Em phải yêu bản thân như cách anh yêu em, vì như thế em mới có thể tồn tại trên thế giới tàn ác này. Em cũng không mãi chìm đắm trong quá khứ, em cũng ghét dành thời gian cho những người không đáng. Và dù đau lòng đến mấy, em biết rằng mình cũng sẽ chết như anh thôi, em phải sống thay cho anh trước đã. Nếu anh còn đợi em, hãy cứ đợi em vì em sẽ sống sao cho anh không thất vọng. Chúa yêu chúng ta rất nhiều, Chúa yêu cả tình yêu của chúng ta, và em cứ ngỡ rằng tình yêu của chúng ta chính là tình yêu của Chúa. Có lẽ nghe nó hơi điên, vì chúng ta cũng chỉ là người phàm mắt thịt. Và tình yêu của chúng ta cũng rất “con người”. Phải, anh chính là ngọn gió làm tiếng sáo thêm hay, làm không khí thêm trong lành, rong ruổi cùng những đám mây qua triền núi, âu yếm cây cỏ và hoa lá. Có lẽ em hơi điên khi viết những dòng này, nhưng em cá với anh, em không phải kẻ say khướt dám thêu dệt từng con chữ. Em hoàn toàn tỉnh, tỉnh trong cái tia nắng tình yêu mỗi sớm mai rọi xuống trái tim. Kí ức chính là quyển sách cũ rích mà em đọc hằng ngày và ngẫm. Rồi nó cũng sẽ mai một đi từng trang trong trí nhớ. Nhưng cảm xúc vẫn còn đó như những con đom đóm lang thang. Đôi khi em ước em thật sự bị tâm thần, đó là lí do chính đáng để em được chết, nhưng liệu đó có phải cái kết xứng đáng cho đôi ta? Một cái kết trọn vẹn hơn là em đã được chết dưới niềm hạnh phúc trong đời là yêu anh, có lẽ là một cái kết

tốt. Thú thực là, từng lời em nói giống như những sợi chỉ xinh đẹp thêu trên một lá thư, em đã ước chúng hóa thành những đường hoa văn chạy qua đôi mắt của anh. Hoặc chúng có thể hóa thành một bài hát mà vũ trụ truyền tới anh. Hay chúng sẽ là chòm sao chỉ dành riêng cho anh nhỉ. Em không biết tình yêu có định nghĩa đẹp xấu như nào, em chỉ biết rằng em không thể lệ thuộc vào nó, đó mới là thực sự yêu anh. Đối với em, một tình yêu mang ý nghĩa tự do là không ghen tuông, lệ thuộc và ép người khác đi theo kì vọng của mình. Và kể cả em sống một cuộc sống độc lập, thoải mái, em càng nhận ra em yêu anh thật nhiều. Căn bản là em vẫn luôn yêu anh theo thời gian. Một cách tự do, thấu hiểu, em nghĩ vậy. Anh có thể thấy anh chả làm được gì cho em, nhưng nghĩ mà xem, đó chỉ là cách anh nghĩ thôi. Em yêu anh, em yêu bản thân mình, và điều đó khiến em hạnh phúc.
Mong Chúa phù hộ anh, mong Chúa yêu anh, mong Chúa ban tặng cho anh những điều may mắn nhất. Amen.

Kẻ yêu anh một cách mù quáng

Nguyễn Thị Nguyệt Hằng

English version

To Phương,

I hope that in the next life, you can read these lines. I truly wish I could turn back time to when we were together, so I could be by your side and make you happy. I'm sorry for the times I didn't listen to you; recalling all those moments fills me with shame. But I know, you have always loved me.

Sometimes I doubt that you still love me, because I am both ugly and flawed. I fear that this might make you stop loving me, Phương. Yet somehow, a part of me feels that you still love me, maybe you do. Do you hate me, Phương? Are you tired of me, Phương? Why do you love me so much? I don't even know. Do you really want to leave me? Someone like me probably isn't worthy, right? Do you love me? I always wonder.

Anyway, if I could turn back time, I would do anything to save you, whether or not you still love me. You deserve to live and be happy. I don't force you to love me, nor do I force you to exist. I just want you to live, and if turning back time required immense effort, I would still be willing.

But life is impermanent. I don’t know whether you have reincarnated yet, but I hope the universe can carry my thoughts to you. I feel lucky to have loved you, to have known what happiness and pride feel like. So many times, I wanted to end my life. Before that tragic outcome, I met you, a miracle from Creation. And when I lost you, I still walked on my own two feet, knowing I had to be strong so that you wouldn’t suffer. I must love myself as you loved me, so that I can exist in this cruel world. I also refuse to dwell endlessly on the past or waste time on undeserving people. And even though it hurts so much, I know that one day, I too will die as you did, so I must live first, for you.

If you are still waiting for me, then wait, because I will live in a way that does not disappoint you. God loves us very much, God loves our love, and I always believed that our love was God’s love. Maybe it sounds crazy, because we are just mortal beings. And our love is very “human.” Yes, you are the wind that makes the flute sweeter, the air fresher, roaming alongside clouds over the mountains, caressing the plants and flowers.

Maybe it’s crazy for me to write these lines, but I swear to you, I am not drunk, fabricating every word. I am completely lucid, lucid in the sunlight of love that shines on my heart every morning. Memories are like old books I read and reflect on daily. They will fade page by page in my mind, but the emotions remain, like wandering fireflies. Sometimes I wish I were truly insane, thinking that would be a valid reason to die, but would that really be a fitting ending for us? A more complete ending might be having died under the happiness of having loved you in life – perhaps that would be a good ending.

Honestly, every word I write is like a delicate thread embroidered on a letter, and I wished it could turn into patterns dancing through your eyes. Or perhaps it could become a song that the universe sends to you. Or maybe a constellation meant only for you. I don’t know what defines love as beautiful or ugly, but I only know that I cannot be dependent on it; that is what it truly means to love you.

To me, a meaningful love is free – without jealousy, dependence, or forcing another to meet my expectations. And even while living an independent, carefree life, I realize I love you all the more. Essentially, I have always loved you through time. Freely, understandingly – I think that’s true. You might feel like you have done nothing for me, but consider this: that is only your perception. I love you, I love myself, and that makes me happy.

May God bless you, may God love you, may God grant you the greatest happiness. Amen.

Yours, blindly in love,

Nguyễn Thị Nguyệt Hằng